

Dievs, ķēniņš un tauta

Šomēnes svinam mūsu valsts 100. dzimšanas dienu. Viss gads ir svinēšanas pilns – pasākumi, koncerti, festivāli, pilsētu svētki, Dziesmu un deju svētki un daudz kas cits. Arī vēlēšanas jau pagājušas. Kā mēs skatāmies uz savu valsti un tās vadītājiem? Kopējais noskaņojums bieži vien ir kritisks. Varbūt būtu labāk, ja mums nebūtu vadītāju?

Lasot Veco Derību, tāds iespaids rodas, jo tauta pieprasa Dievam ķēniņu, tāpēc ka citām tautām tāds esot. Pirmajā brīdī šķiet, ka Dievs piekāpjas un ļauj tam notikt. Bet ķēniņš jeb valdnieks nav neatkarīgs. Viņam jāpakļaujas gan Dievam, gan priesterim un pravietim. Vadības trijniekā ķēniņš ir tikai Nr. 3. Kad šī kārtība tiek izjaukta, tauta ne tikai tiek ievesta grēkā, bet arī pats ķēniņš saņem sodu par atkāpšanos no Dieva. Vecajā Derībā lasām par daudziem ķēniņiem, no kuriem tikai mazums bija dievbijīgi, staigājot un valdot paklausībā Dievam. Pat visu Izraēla ķēniņu paraugs Dāvids bija cilvēks, kurš izdarīja grēku, to nožēloja, turpināja valdīt, turpināja pieaugt ticībā un, neskatoties uz visiem trūkumiem, tiek saukts par ķēniņu pēc Dieva sirds.

Bet kāds tam sakars ar mūsdienām? Jaunā Derība dod norādi, ka visi valdnieki un varas ir Dieva ieceltas (Rom. 13:1). Līdz ar to mums nav izvēles – pieņemt vai nepieņemt

savas valsts vadītājus. Cieņa pret vadītājiem mums jāturpina mācīties visu mūžu, jo kārdinājums kritizēt un pazemot valsts vadītājus ir daļa no mūsu grēcīgās dabas. Kristiešiem būtu jābūt pirmajiem, kas ne vien paši nenoniecina savus vadītājus, bet arī pamudina citus to nedarīt.

Mūsu prezidents ir Dieva rokās, un tas nozīmē, ka viņš ir piedzīvojis Dieva klātbūtni savā dzīvē.

Ko tad Bībele saka par ķēniņu? Vai tiešām arī prezidenta Raimonda Vējoņa sirds ir Dieva rokās? Pirmajā brīdī gribas teikt – diez vai. Vai valsts vadītājam ir brīvā griba un izvēle, pa kuru ceļu iet? Mūsu prezidents vismaz publiski bieži nerunā par savu ticību Dievam. Kad viņam bija smagas veselības problēmas, daudzi par viņu lūdza Dievu, un es ticu, Dievs atbildēja uz šīm lūgšanām. Mūsu prezidents ir Dieva rokās, un tas nozīmē, ka viņš ir piedzīvojis Dieva klātbūtni savā dzīvē.

Nereti mums gribas cita cilvēka, arī valsts vadītāja, ticību vērtēt pēc saviem kritērijiem. Mums ir tik skaidrs, kā tam otram cilvēkam būtu jātic! Vispareizāk, ja viņš vai viņa ticētu tāpat kā es... Ķēniņš jeb prezidents ir Dieva iecelta autoritāte virs zemes. Precīzāk sakot, ķēniņam ir jādod licība par Dievu saviem pavalstniekiem. Jā, neviens prezidents nav ideāls. Bet arī mēs neesam ideāli. Un kā jau tas nereti notiek, mēs gribam no otra prasīt to, ko paši nekad nespējam izpildīt.

Latvijas 100. dzimšanas dienas mēnesī mēs atceramies arī visus bijušos Latvijas prezidentus: Jāni Čaksti, Gustavu Zemgalu, Albertu Kviesi, Kārli Ulmani, Gunti Ulmani, Vairu Viķi-Freibergu, Valdi Zatleru, Andri Bērziņu. Katrs ir atstājis kaut ko neatkārtojamu un paliekošu Latvijas vēsturē. Jā, viņi bijuši tik dažādi, nebija divu vienādu, bet Dievs mūs ir svētījis ar gudriem valsts vadītājiem. Un svarīgākais nav salīdzināt – kurš labāks, kuram labāk izdevās. Vislabāk ir pateikties Dievam par cilvēkiem, kuriem Dievs uzticējis vadīt mūsu valsti un būt tās priekšgalā.

Edgars Mažis

Rīgas Āgenskalna draudzes mācītājs

Pamācības 21:1